

Nem tudom

*túl sok volt belőlem
másnaposan bámulok ki
az elkurvult őszbe amint
szaporán fércelik össze
az eget a földdel az ónszínű
esőszálak lompos fák foglya
szél és madár fáradt tekintet
nincs esély hogy a nap most
megjelenjen egy mosoly megszülessék
csak a migrén tűzgömbjei izzanak
a feldúlt agyban mézgaként szívárog
szememből az elveszett éden lassú
tétova fénye a tapasztalat helyén
immár a finnyás emlékezet holtpontra
jutottam nem tudom merre mozduljak el
egyáltalán elmozduljak-e vagy éppen
ez az a hely ahol a legfontosabb vagyok
ezen a világon nem hagyhatom el
magam ki tudja lesz-e még időm erőm
megtalálni azt aki valóban én vagyok
egyre gyülemelő hulladékaim közt*

Fontos seb

*kiégett fűvön hempereg a nyár
tehetetlen kékségben
cibálja a forró levegőt a katáng
sárga port hagyva maga után
inal tova a vészna mezei út abova
a történelem sose jut el
a semmibe lóg a lábam az ökrök
vontatta szekérből csupán zörgése maradt
mert mindig marad valami
az örökkévalóság aljára odakozmál*

*a pillanat nyúl szalad a lucernásban
prédául hagyva engem az estnek
e holdszerű vérszomjas dúvadnak
áldozatkész vagyok
magammal ütöm agyon az időt
meztelen szívvel igyekszem gyerek maradni
méltó lenni tapasztalatlan érzéseimbe
emberi módon elviselni azt a fontos sebet mely
mindannyiunké mégis külön-külön fáj nagyon*

Temető

*Kétségbeesett virágok
a szertemászó sírokon
rimánkodó szél a lombban
élhetsz elfedni hiányod
ezt ugyan ki venné zokon
az idő zsákját kirágod
s szétszóródsz a csillagosban*

Gyilkos víz

*nyár volt
de hirtelen
egy asszony keserves
zokogása váltotta fel
aki ott a szemünk előtt
tett magáévá az elvakult fájdalom*

*mögötte két riadt gyerek vonszolta
árnyékát a néma parton
tebetetlen szemtanúk Nessus-ingként
égett ránk a mozdulatlan júliusi levegő
végül már elviselhetetlen volt
a napsütésben a néma víz ragyogása*

Babits-emlékérem

*újránó a fű
olyan hiábavaló
olyan gyönyörű*